

جهان زیرین و اثرات ناشیبه

سوزنی آویز یک صافه سار در جهان زیرین در آمی آورد، اما دستار خارج دادند که پاینده این باطنی به نور زمین بیایند. خوشی آمدند جهان زیرین، چنه به عنوان جوری آن چه می تواند فراتر از قانون رود و در نتیجه توان محرمانه دارد، و به عنوان مایه مرادی کارگان، آن ها گفته هان ها هورنه ریسن می گذارند. نهایتاً خان بست که هم نافوگی ها و هم هزار تن جعلیت نافه حضور می هم از زارند و نیروی گسان اعمال می کنند قوانین جهان زیرین همان قوانین سلیمانیا اند. خطوط محکم بخش به شوند، اشکال سنت و سنت دور می شیوند و گونه ای دیگر از روشنگری سیر می آورد.

پایان حال این جهان در بهرینر، حالت هیچ گاه فر می به خود نمی گذر.

در نتیجه نافوگی میمنی امینی و مملی شفاهی در حکم نقطه برخورد دو رشته فعالیت هنری سنت، به فعالیت دیگری گمی نزدیک شوند. ازین رو، این نمایشگاه مبتنی بر نوعی شکل گزینی در هم آمیخته است. به تنها شوهری نمایشی بلکه نمایشی مرن است، چه به نمایش در آمزده ریتمدر روی جمعیتی ازاد که گاهای هنر را زاینی می کند و هم در فکر و چگونگی ایجاد خودی مشترک است.

دغدغی این نمایشگاه باقی راه درست به ظهور رساندن جهان یا اجراها نیست، بلکه تلاش می کند تا طبعی از ظاهر بسازد. و این در حالتی که هیچ چیز نه بتواند از جهان واقعی آن بیرون بگردد و نه خود را از آن پس بگذرد.

ما سه نفر او را نخستین بار روی ساحل جلفاقت کردیم. به سفر رفته بودیم و از اخطه ی طاقات به بعد او صا در را بخیر روزگاریم. در خوزه همیاری کرد. کلاه ماهه بعد همگی او ا در جهان زیرین درباره مفاتح می گفتیم. حتی که از فرم هاشم و ماسه می گذاریم. اما تنها به شکل مجازی، ازین رو وقتی اتفاق ایستکی، اما حضور او را در حمار (از گروه و ظاهرش به شیخ شبیه است جسیس ریتمدر) از حضور است و گوشت او پوست و اندری، پالنر. حال به آنگونه هم تبدیل نمی شود.

چرا گفته نیست به نام نمایشی ادامه می دهد، بیگونی آینه ای بیگونی باز کردید گنگدان این نمایشگاه است. نه تنها ارباب این توره است که گامگاه عوض می شوند و نه چهره همان ظاهر، اگر بیگونی به بخشد، بلکه هم چنین ارباب میراث از ارکی مکتب سفید گالری گنه نقل از ایران، آژدرنی.

«اگرچه چشم و ذهن را ناآهوشی بر می بندد اما ندان هانی را که هفتار اشغال می کند از خود می براند.» او در ناه قفسن سبسته و طیاره ی هاشم و اشکال انحرافی بخشیدن، سامانه های ایران بدین هانی معجزه و انسانی ساکنی در جاده ی نوایی و در هم پیچیده، و فرم هانی گنگبار از گذشته نشأت گرفته اند. نکته ی هده هانی به اوجه مانده از کارهای قبلی امینی، و همگی به یکی از آثار دنیواری او، درون نختار توبریزواری شفاهی کار گرفته اند. ساختاری که فضایی یگانه ی نمایشگاه را

به اندازه ای رضایی متوجه تقسیم می کند. هر گد از این ناره ها برخی فرمها از ظاهر می سازند و برخی دیگر از لبها می کنند. تقریباً همه چیز در حال گذار است، در حال فرایز از میراثش – فرمها و بیگونه همه بقدر کم عمل روانی در قهر زمین به نظر می رسند، از همچنان ظهور و زوال در درختی ای آنگه هاند. این معنوی بدیع از ظاهر دست ساخته صحنه ی است

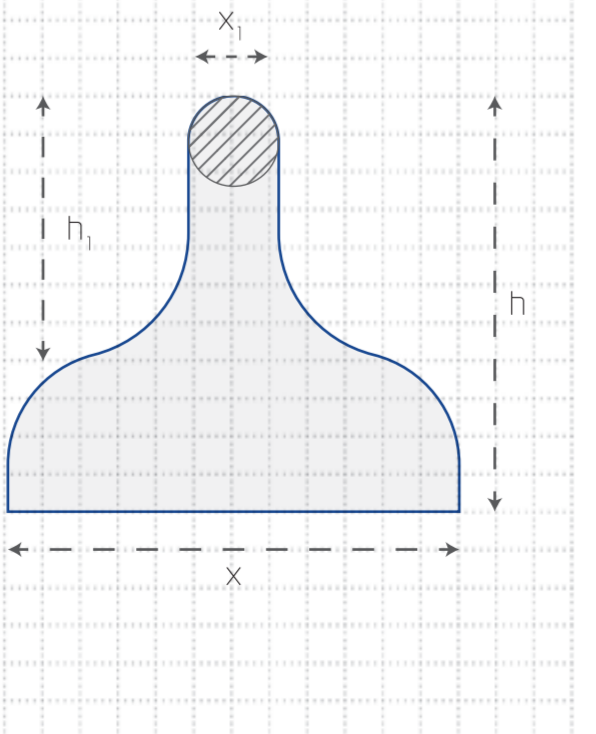
از در ناه، حتی که هنرمند، این تاریخ یعنی اون، در زمانی خراشه ای از فعالیت های پیشین گنگ افقاند، اما اشتیاق ساختن باوهایی بلندتر او را به پیش می برد. فضایی های آینه ای صافی از گنگاها سیر می رسد و زوزه می خورد می شود می شنوید؟

می شنوید؟ آینه ای صافی از گنگاها سیر می رسد و زوزه می خورد می شود می شنوید؟ ممکن است بپروازا هانی شیوند روز روز پستار خیزانند؟ اگر درگش است که چنین تحول گکم، پس احتمالاً هانی هانی دیگر هم ممکن اند. بیگونی که در ارگش روی زمین قرار گرفته،

و ظاهرش بنا به این خاکگیری به خصوص تغییراتی کرده می تواند در حکم سلفی فرشته ی تاریخ باشد، فرشته ای گدای به سه تاند می بندد. در حال گارونه گفته اند، بده چهره ی مابینندگان نگان می کرد، هندسی ججهایقی این سلفی شیخ گون انگار که پیش از مفلح فانی بگر و حال است، صحنه ی است برای نیاندن دعای های آزاد کسان احضار از ارگد سبسته سار می کردند تا سرانجام آرزید فرمی رسند.

خرداد ۱۳۹۵ / میمنی امینی و مملی شفاهی

<p>Dastan’s Basement is pleased to announce the opening of Mami Shafahi and Mimi Amini’s installation exhibition ‘The Underworld and its Emergent Effects’ on May 27, 2016. The exhibition will be open for public viewing through June 11. Mami Shafahi’s work has been featured in Dastan several times and this is Mimi Amini’s first show at Dastan’s Basement. ‘The Underworld and its Emergent Effects’ is the first show of ‘Conversation’ series, a collaborative art project. In this show, he and Mimi Amini have worked together on a conversation-style experience in art-making. Using fragmented pieces of Mimi’s paintings, Mami’s set and light design, and other various materials, the artists show a work-in-progress-style depiction of the ‘atelier’, focusing on both the process and the experience. The ‘unfinished’ space and work induce an alternative experience of observation to the viewer through the use of lights and atmosphere. Using a figure in the space as another ‘object’ or an ‘objectified presence’, the show becomes an improvised experiment in the gallery, now turned into a studio.</p>
--

The Underworld and its Emergent Effects

There was a hole right into the underworld, but you preferred to take the stairs and have now walked down to the basement. Welcome! The underworld, whether as the realm of what can move beyond the lawful and is hence considered criminally capable, or as the abode of the dead, where they are said to be still living on, is ultimately where both the potentials and the actuals share the same presence and effect the same force. Rules of the underworld are that of a shadow play, they allow for the diffusion of contours, the melting of concrete shapes. An enlightenment of another kind. In the best of cases, this world never really takes shape.

This duo presentation by Mimi Amini and Mamali Shafahi serves as a point where two practices confront and is a privileged moment for the artists to distance from one’s own practice and approach the other’s, to appropriate skills for the inappropriate and practice the impractical. This exhibition is therefore based on blended formation. Not only the modes of display but the very integrities of all that is on display are rooted in a collective spirt that revisits previous individual works while reflecting on the becoming of shared atmospheres. This exhibition is not about figuring out the right way of making certain things, or non-things, appear; it’s an attempt to craft a nature of appearances, where nothing exceeds, nor falls short of, the real world of the Great Outdoors.

The three of us first met him on the shore. We had gone on a trip and he joined us thereafter for the rest of our days in the island. Now, few months later, we are all meeting him again in the underworld, where our steps land on the sand, again, but only virtually and via transparent sheets of plastic.

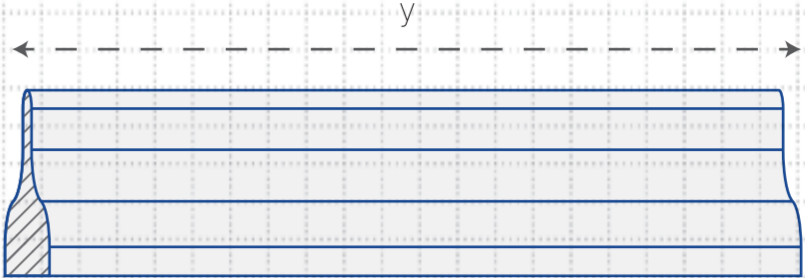
His presence, though, is fenced off and his appearance is that of silhouettes. He’s more of an image than flesh and energy. Yet he doesn’t attain an iconic state as he keeps on living a life of anonymity. His body is mirroring that of the audience, not only under the lights that change in sequence and let us temporarily take on exotic looks, but also in light of the perceptive legacies of the white cube where, as Brian O’Doherty once put it, ‘while eyes and minds are welcome, space-occupying bodies are not.’ Sat inside a cage, he is surrounded by neons and abstract shapes, those of the shaky shadows that moving bodies and still objects cast, of crumpled glowing gauzy fabrics left here and there, and of forms that derive, again, from the past leftover cutouts from Amini’s previous works, and a wall piece of hers lying on the ground, are incorporated into Shafahi’s system of lighting that arranges the single space of exhibition into various time strata. Each interim period activates certain forms and makes others disappear. Almost everything is in transition, transgressing — forms and figures fade into specters, dispatched to the depths of the earth, excited to merge with the afterlife and transcend. This picturesque landscape of crafted appearances is a studio drama, where the actant (artist-protagonist) is caught in the midst of the frozen ruins of past practice. But aspires to higher spires.

Do you hear it, the sound that rushes in and soon fades out? Could it be an echo of the Seven Trumpets? Should we imagine so, it might be then possible to draw further associations. The figure lying on the ground, with a specifically reworked appearance due to its present placement, could be seen as the shadow of the Angel of History, which was once being blown into the future while fixedly staring at the past and us, the onlookers. The bulked up geometry of this silhouette persists as a stage for projecting free associations that hauntingly come back from the past or hurriedly arrive from the future.

May 2016 / Mimi Amini and Mamali Shafahi

Mamali Shafahi

Born 1982 in Iran Lives and works in Tehran and Paris
Education:
2006 to 2008 - ENSAPC: École Nationale Supérieure d'Arts Paris, Cergy, Paris, France 2002 to 2004 - Photography, University of Art, Tehran, Iran
Selected Solo Exhibitions:
2014 - Dastan’s Basement, Tehran, Iran 2013 - Galerie Nicolas Silin, Paris, France 2012 - Galerie Nicolas Silin, Paris, France 2010 - Galerie Nicolas Silin, Paris, France 2009 - Aaran Gallery, Tehran, Iran 2008 - ‘Urban Jalousie’ Biennial, Istanbul, Turkey, and Berlin, Germany 2008 - Performance with Behrouz Raei, Art Athina Contemporary Art Fair, Athens, Greece 2007 - ENSA Paris-Cergy Art School, France 2007 - Wochdom Gallery, Paris, France 2006 - Video Installation, Limoges, France 2005 - Azad Art Gallery, Tehran, Iran
Selected Group Exhibitions:
2015 - Sazman-Ab and Ab-Anbar Projects, Tehran, Iran 2014 - Shulamit Gallery, Los Angeles, USA 2013 - Galerie Nicolas Silin, Paris, France 2012 - Cité internationale des Arts, Paris, France 2011 - Galerie Nicolas Silin, Paris, France 2011 - Art Video Film Festival, Cannes, France 2010 - The Third Line, Dubai, UAE 2009 - SMART Project Space, Amsterdam, Netherlands 2009 - Aaran Gallery, Tehran, Iran 2008 - ‘Lion Under the Rainbow’, Athens, Greece 2007 - Tehran Gallery, Tehran, Iran 2007 - Athens Biennial, Athens, Greece 2004 - 9th Biennial of Photography of Tehran, Iran

زیر زمین دستان برگزاری نمایشگاه در جهان مملی شفاهی و میمنی امینی با عنوان «جهان زیرین و اثرات ناشیبه» واقعاً مملی شفاهی و میمنی امینی در روز هفتم خرداد ۱۳۹۵ افتتاح و تا نهمیت و دوم این ماه این نمایشگاه در روز هفتم خرداد ۱۳۹۵ افتتاح و تا نهمیت و دوم این ماه ادامه خواهد داشت. آثار مملی شفاهی با خود در دستان ارائه شده اند و این اولین نمایشگاه میمنی امینی در زیر زمین دستان است. «جهان زیرین و اثرات ناشیبه» اولین نمایشگاه مملی شفاهی و میمنی امینی است. این پروژه نیز همانی دیالوگ شکل است بین او و میمنی امینی برای خلق هنری است. این دو هنرمند با استفاده از رنگهای نقاشی های میمنی امینی، طراحی صحنه و نور مملی شفاهی و عناصر مختلف دیگر و تمرکز روی فرآیند و تجربه مملی از نتیجه کار در حال انجام از اینجایی که میماند و آثار و نمایشگاه این چندین ساله یک صحبتی در وی و نور، تجربه ای غیر مشابه و آشنایی با آثار و آینه مشاهده رانه مخاطبان اتفاق می کند اما استفاده از یک مفکر در زمینه عنوان یک نشی دیگر با یک حضور نشی بنده «جهان زیرین و اثرات ناشیبه» تبدیل به تجربه ای بداهه و گامی می شود که خالیدیل به تک افتاده میزند است.

۱۳۹۴ – پروژه های سازمان آب و آب آشامیدنی، تهران، ایران
۱۳۹۳ – گالری شواویت، لس آنجلس، آمریکا
۱۳۹۲ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۹۱ – سینه اینترتاس اسپونال تارت، پاریس، فرانسه
۱۳۹۰ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۹۰ – قفسیوال فیلم و ویدئو هنری، کن، فرانسه
۱۳۸۹ – تدرائیل، دبی، امارات متحده ی عربی
۱۳۸۸ – آسمان تریوچک سبیس، آمستردام، هلند
۱۳۸۸ – «شیر زیر رنگین کمان»، آتن، یونان
۱۳۸۶ – گالری تهران تهران، تهران، ایران
۱۳۸۶ – بیبال آتن، آتن، یونان
۱۳۸۳ – نهمین بیبال عکاسی تهران، تهران، ایران

مملی شفاهی

متولد ۱۳۶۱ در ابران
در تهران و پاریس زندگی و کار می کند

تحصیلات:

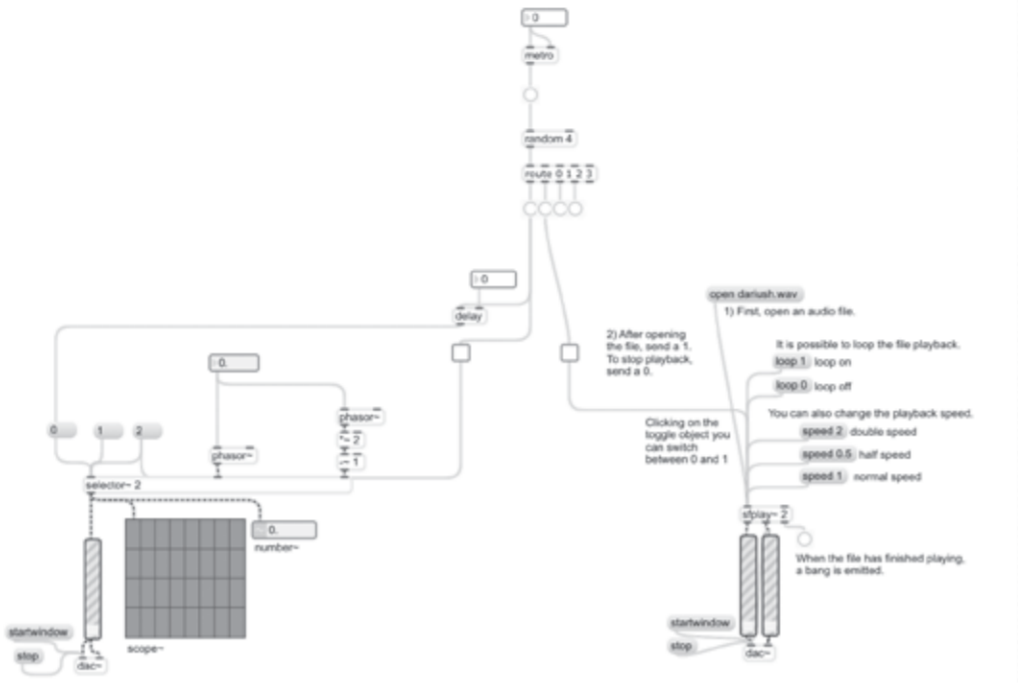
۱۳۸۵ تا ۱۳۸۷ – مدرسه ی هنر پاریس، سز، پاریس، فرانسه
۱۳۸۱ تا ۱۳۸۳ – عکاسی، دانشگاه هنر، تهران، ایران

منتخب نمایشگاه های انفرادی:

۱۳۹۳ – زیر زمین دستان، تهران، ایران
۱۳۹۲ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۹۱ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۹۰ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۸۹ – گالری آران، تهران، ایران
۱۳۸۸ – بیبال کرکوهی شهری، اسپانول، ترکیه، برلین، آلمان
۱۳۸۷ – بیرفرمتس باهروزرانی، آرت فرآرت آتن، آتن، یونان
۱۳۸۶ – مدرسه ی هنر ENSAPC، پاریس، فرانسه
۱۳۸۶ – گالری ونشوم، پاریس، فرانسه
۱۳۸۵ – ویدئو اینستالیشن، لیموزن، فرانسه
۱۳۸۴ – گالری طراحان آزاد، تهران، ایران

منتخب نمایشگاه های گروهی:

۱۳۹۴ – پروژه های سازمان آب و آب آشام، تهران، ایران
۱۳۹۳ – گالری شواویت، لس آنجلس، آمریکا
۱۳۹۲ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۹۱ – سینه اینترتاس اسپونال تارت، پاریس، فرانسه
۱۳۹۰ – گالری نیکلاس سیلن، پاریس، فرانسه
۱۳۹۰ – قفسیوال فیلم و ویدئو هنری، کن، فرانسه
۱۳۸۹ – تدرائیل، دبی، امارات متحده ی عربی
۱۳۸۸ – آسمان تریوچک سبیس، آمستردام، هلند
۱۳۸۸ – «شیر زیر رنگین کمان»، آتن، یونان
۱۳۸۶ – گالری تهران تهران، تهران، ایران
۱۳۸۶ – بیبال آتن، آتن، یونان
۱۳۸۳ – نهمین بیبال عکاسی تهران، تهران، ایران

The Intelligent Generative Patch by Ali Phi

DASTAN'S BASEMENT

۹۵	نمایشگاه
۸۱ ۸۱	
۳/۵	3/5

میمنی امینی

متولد ۱۳۵۶ در ابران

تحصیلات

۲۰۰۳ – کارشناسی، نقاشی، دانشگاه هنر، تهران، ایران

نمایشگاه های انفرادی

۱۳۹۳ – گالری آران، تهران، ایران
۱۳۹۱ – گالری آران، تهران، ایران
۱۳۹۱ – گالری آران، تهران، ایران
۱۳۹۰ – گالری زاینک هورس، بیروت، لبنان
۱۳۹۰ – گالری آران، تهران، ایران
۱۳۸۹ – گالری کریم، ملان، ایتالیا
۱۳۸۹ – گالری اوسو آرت گالری میورا، تورین، ایتالیا
۱۳۸۷ – گالری آو، تهران، ایران
۱۳۸۶ – گالری ماه، تهران، ایران
۱۳۸۶ – گالری الهه، تهران، ایران

منتخب نمایشگاه های گروهی

۱۳۹۵ – روگ اسپیس، چلسی، نیویورک، آمریکا
۱۳۹۴ – موزه ی کارنگی، پینسورگ، آمریکا
۱۳۹۴ – پروژه های سازمان آب، تهران، ایران
۱۳۹۳ – مرکز هنرهای معاصر، تفلیس، گرجستان
۱۳۹۳ – گالری ایبرا، لندن، انگلستان
۱۳۹۰ – کوتمبرگر، کونستراک، سوئد
۱۳۹۰ – آرت فرم روسا، روم، ایتالیا
۱۳۸۹ – موزه ی آکس آروم، پسکارا، ایتالیا
۱۳۸۹ – گالری جینی ام، پاریس، فرانسه
۱۳۸۹ – گالری اوسو، تورین، ایتالیا
۱۳۸۸ – گالری تام، برلین، آلمان
۱۳۸۸ – گالری آران، تهران، ایران
۱۳۸۸ – محک اوپرشیا، دبی، امارات متحده ی عربی
۱۳۸۸ – گالری نادائوس رویگ، سانریورگ، اتریش
۱۳۸۷ – گالری نادائوس رویگ، پاریس، فرانسه
۱۳۸۷ – مرکز آثار سرامیکی اروپا، استرولگ، هلند
۱۳۸۷ – گالری مال، لندن، انگلستان
۱۳۸۶ – موزه ی هنرهای معاصر اصفهان، اصفهان، ایران
۱۳۸۶ – موزه ی هنرهای زیبای کاخ سعدآباد، تهران، ایران
۱۳۸۶ – گالری تهران، تهران، ایران
۱۳۸۶ – گالری اسپیس، لندن، انگلستان
۱۳۸۵ – بنیاد میراث فرهنگی ایران، لندن، انگلستان
۱۳۸۵ – گالری ماه، تهران، ایران
۱۳۸۴ – گالری ماه، تهران، ایران
۱۳۸۳ – گالری مامک توبریخسن، تهران، ایران
۱۳۸۳ – گالری ماه، تهران، ایران
۱۳۸۳ – موزه ی هنرهای معاصر تهران، تهران، ایران
۱۳۸۱ – نمایش گروهی دریک انبار تهران، ایران
۱۳۸۱ – نمایشگاه هنر محیطی، بلور، ایران
۱۳۸۰ – موزه ی هنرهای معاصر اصفهان، اصفهان، ایران
۱۳۸۰ – موزه ی هنرهای معاصر اصفهان، اصفهان، ایران
۱۳۷۹ – گالری الهه، تهران، ابرار